

Chefredaktören har ordet: Har känt mig så alldaglig och folklig...

Jag har tyckt om flera av dessa viner, vilket skärrat mig en aning. Några av dessa viner har varit från Chile och Argentina, vilket skärrat mig ännu mer. Och bara en sådan sak att jag till och med tog ketchup till pastan häromdagen. Eller att efter en kylig promenad med Lisa en dag nyligen, tog jag en limpsmörgås med ost på och till det ett glas O´boy. Faktum är att jag också nyligen tittade i en resekatalog med resmålet Kanarieöarna. Vad fan händer? Annat alldagligt och folkligt som jag gjort den senaste tiden: Tittat på TV 4:s "Så mycket bättre" och haft det som mitt favoritprogram, som så många andra. Nästan alla från TV 4 själva till TV-kritikerna verkar vara förvånade över inte bara hur bra programmet är, utan även vilken succé det gjort. Men att Petra Marklund var så begåvad och målmedveten som många nu verkar vara överraskade över, förvånar mig inte det minsta. Hon har serverat ett gäng sköna porlande, dicofierade dancepärlor med stor integritet under lång tid. Petters integritet och stora musikalitet kände jag till tidigare efter att ha intervjuat och druckit vin med honom för några år sedan. Och Plura, ja, han är väl som jag kommer att vara i samma ålder, inklusive magen? Sedan beundrar jag människor som vågar vara så öppet sårbara och ärliga som Christer Sandelin. Herregud vad den mannen har blottat sig själv. Det finns så många människor idag i världen som känns ytliga och som inte vågar bjuda på det minsta av sitt innersta. Som är livrädda för att bjuda på sig själva, som är livrädda att åka på känslomässiga smällar. Christer är som ett öppet sår. Han lever, han går på smällar, han bränner sig, han gråter, han slickar såren, han går vidare. Och lika öppen och naiv som innan smällen. Christer är allt annat än alldaglig. Christer är modig. Annat utfört alldagligt och folkligt: Inköp av Keiths Richard hyllade biografi "Livet". Jag har läst några andra böcker om honom innan denna, men det här är ju hans berättelse med "egna ord" och jag konstaterar ännu en gång att det är en fascinerande resa Keith gjort. Jag har ju här tidigare skrivit om Keith och om hur fort hans liv måste passerat då han mer eller mindre gått i ett konstant rus de senaste 30-40 åren. Men jösses vad han minns. Någonstans där inne i dimman måste han ju haft järnkoll. Bådar gott inför min egen ålderdom. Mer annat utfört alldagligt och folkligt: Köpt "Boken om Okej - 80-talets största poptidning". Nej, jag köpte inte denna tidning då det begav sig. Under 80-talet hade jag fullt upp med att, bygga hus, skaffa familj, ägna mig åt tidlösheter som att lyssna på musik, dricka vin och whisky, gå på krogen, lära ungarna att gå på krogen, och ha fester med mina vänner. Samtidigt var det fullt upp med att jobba inom tidnings-, bygg och fastighets- och reklambranschen. Och att läsa läxor och godnattsagor med ungarna. Boken om Okej då? Småkul att kika i, självklart. Men den befäster också det jag redan under 80-talet ansåg om Okej: En skittidning. Men med många läsare. Eller "tittare" rättare sagt. Att köpa en tidning som Okej var inte särskilt... Okej med andra ord. Fanns så mycket annat roligt att ägna sig åt som sagt. Annat utfört alldagligt och folkligt: Införskaffat cd/blu-ray boxen Bruce Springsteen The Promise: The Darkness On The Edge of Town Story. När jag gick i högstadiet där omkring mitten av 70-talet och hade Bruce Springsteens "Born To Run" som favorit, var det relativt ovanligt. Det var faktiskt inte så många som gick igång på det eller visste vem han var då, Bruce. Detta är inget skryt, bara fakta. Jag minns att jag gjorde

en liten uppsats om Bruce i musikklassen. Man skulle ta någon favoritartist (eller två), skriva lite kort om denne och sedan även plocka ut en låt som skulle spelas upp på redovisningslektionen för alla andra. Jag valde Thin Lizzy (som jag upptäckte genom min syster Gittan, som också fick hjälpa mig att plocka ut texten från "Cowboy Song" eftersom den inte fanns på skivkonvolutet på albumet Jailbreak, vi lyckades sisådär...", och sedan då Bruce. Låten blev Born To Run och det var typ två elever av tjugo som visste vem han var. När jag idag säger att jag nu införskaffat "The Darkness on the Edge of Town Story" så är det inte direkt särskilt speciellt eller märkvärdigt i de flestas öron. Han är ju ganska folklig idag den gode Bruce. Men det är en magisk box med bland annat en underbar dokumentär om hur albumet The Darkness on the Edge of Town kom till. Varje artist eller låtskrivare av idag borde se denna film. Jag kan inte låta bli att känna en sådan värme i hur det var när album gjordes "förr i tiden" av killar och artister/grupper som Beatles, Bruce, Bowie, och alla de andra, även längre bak i tiden. Det var så mycket mer än att bara gå in i studion och lägga på sång på låtar skrivna av andra. Så mycket mer än maskiner. Så jävla mycket hjärta, smärta, ångest och innerliga känslor. De finns fortfarande, men sådana här artister får allt mindre plats, vilket är en liten otäck utveckling. Det har ju blivit allt mer sådant skräp som Idol. Herregud, dåliga, ytliga "artister" och en jury som förutom Anders Bagge är lika ytliga som "idolerna". Helt enkelt som ett 70-kronors vin. En kanske inte så alldaglig och folklig syssla som jag även ägnat tid åt den senaste tiden är att lyssna på Roxy Music's första självbetitlade album från 1972... igen. Faktum är att jag återigen gått igenom hela deras backkatalog på alla dessa oändliga promenader med madame bordercollie Lisa... Anledningen till Roxy-nyttändningen denna gång är att jag nyligen för första gången såg filmen Flashbacks Of A Fool med Daniel Craig, och föll pladask. Daniel spelar Joe, en självupptagen Hollywood-skådis med viss drogstruktur i sitt liv och dalande stjärnstatus. När hans barndomsvän dör reser han tillbaka till de engelska öarna och får där konfronteras med sitt förflutna som han flytt ifrån och till stora delar förträngt. Det är 70-tal, det är småstadsliv vid kusten, och det är Roxy Music. Scenen med Joe som ung där den ungdomsdomskärlek han slarvade bort, tar med Joe hem och spelar If There Is Something med Roxy för honom och samtidigt förklarar att "Roxy eller Bowie, det går inte att välja" letar sig (liksom hela filmen) djupt in i mitt hjärta. Jag är inte säker på att någon förstår eller egentligen bryr sig om varför jag känner som jag gör här med allt... musiken, filmen, stämningen. Men det har faktiskt ingen betydelse. Något annat som inte heller känts så alldagligt och folkligt den senaste tiden har varit att ägna sig åt att få fram vår senaste lite speciella tidningsutgåva som nu nått butiker och prenumeranter. Livets Goda fyller nämligen 50 nummer. Så alla prenumeranter och lösnummerköpare, ni har fått ett 296 sidor tjockt jubileumsnummer. This is the real catkiller! Och nästa år 2011 fyller jag 50 år och Livets Goda blir samtidigt 10 år... God alldaglig jul och ett gott nytt folkligt år!